

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **W. spol. s r. o., so sídlom: P.**, IČO: X. zast. advokátom JUDr. F. N., so sídlom: Advokátska kancelária F., K., proti žalovanému: **Z. V. S., a. s., so sídlom: N.**, IČO: X., **o zaplatenie 2 883,42 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 23Cb/179/2009, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 12. januára 2012, sp. zn. 26Cob/89/2011-296, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu **o d m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Nitra ako súd prvého stupňa rozsudkom zo dňa 21. 02. 2011, č. k. 23Cb/179/2009-239 konanie o návrhu žalobcu o uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť sumu 2 883,42 eur s príslušenstvom v časti zaplatenia sumy 246,70 eur zastavil a vo zvyšku žalobu zamietol. Súčasne uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému trovy konania v sume 1 731,20 eur, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu žalovaného. Vykonaným dokazovaním súd zistil, že žalobca dňa 21. 05. 2007 vystavil faktúru č. 1407024, ktorou si u žalovaného uplatnil majetkovú ujmu v zmysle znaleckého posudku č. 3/2007, vypracovaného znalcom z odboru ochrana životného prostredia, čistota ovzdušia, čistota vôd, doc. Ing. K. K., CSc., a to vo výške 81 154,-- Sk, ako aj náklady za vypracovanie tohto posudku v sume 4 800,-- Sk aj s DPH, spolu v sume 86 866,-- Sk s lehotou splatnosti 31. 05. 2007. Uviedol, že znalec v závere znaleckého posudku vyčíslil majetkovú ujmu žalobcu v sume 81 154,-- Sk v zmysle zákona č. 364/2004 Z. z. v dôsledku obmedzení v ochranných pásmach vodných zdrojov v roku 2005. Obmedzenie bežného obhospodarovania sa malo týkať parcely Z.. a O., na ktorých v roku 2005 žalobca pestoval pšenicu. Žalovaný považoval faktúru č. 1407024, vystavenú žalobcom, za neopodstatnenú

a žalobcovi ju neuhradil. Z odôvodnenia prvostupňového rozsudku ďalej vyplýva, že žalobca až v priebehu súdneho konania dopĺňal špecifikáciu dotknutých parciel a rozlohu, ktorej sa obmedzenie obhospodarovania malo týkať. Rovnako žalobca v priebehu konania doplnil dôkazy, ktorými preukazoval svoje oprávnenie obhospodarovať dotknuté parcely a predložil tabuľky, ktoré mali preukázať odôvodnenosť jeho nároku. Dňa 11. 01. 2011 právny zástupca žalobcu predložil súdu doplnok k znaleckému posudku č. 18/2010, vypracovaný znalcom doc. Ing. K. K., CSc., v ktorom došlo k prepočtu náhrady za obmedzenie bežného obhospodarovania na sumu 2 636,72 eur, a to na základe geodetického elaborátu na identifikáciu poľnohospodárskej pôdy v pásme hygieny vodných zdrojov v užívaní žalobcu, vypracovaného S. G.-V., spol. s r. o. Z dôvodu, že geodetický elaborát (identifikačný výkaz), neobsahuje údaj kalendárneho roka, ktorého sa týka, nie je z neho zrejmé, či sa jedná o rok 2005.

Súd prvého stupňa ďalej poukázal na § 30 ods. 2, § 32 ods. 6 a ods. 8 zákona č. 364/2004 Z. z. o vodách a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (vodný zákon). Rovnako poukázal na § 1 ods. 1, ods. 2 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 438/2005 Z. z. o podrobnostiach obsahu žiadosti o úhradu náhrady za obmedzenie bežného obhospodarovania pozemku a o spôsobe výpočtu náhrady v znení neskorších predpisov a zdôraznil, že toto nariadenie, ktoré nadobudlo účinnosť dňa 01. 10. 2005, bolo účinné v čase, keď žalobca vystavil faktúru č. 1407024 (dňa 21. 05. 2007), ktorou si u žalovaného uplatnil náhradu majetkovej ujmy. Vyplývajúc z citovaného nariadenia, náhrada za obmedzenie bežného obhospodarovania pôdy sa uplatňuje žiadosťou, teda osobitným, samostatným právnym úkonom. Prílohu žiadosti tvorí taxatívne vymedzený zoznam dokumentov, okrem iných aj identifikácia parciel podľa zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov, kópia katastrálnej mapy alebo geometrický plán a znalecký posudok o výpočte náhrady za obmedzenie bežného obhospodarovania.

Súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca pri uplatnení svojho nároku nepostupoval v súlade s nariadením vlády Slovenskej republiky č. 438/2005 Z. z., a teda svoj nárok si u povinnej osoby neuplatnil žiadosťou a nepredložil všetky prílohy, vyžadované nariadením na priznanie náhrady. Argumentujúc, že žalobca v predmetnom konaní nie je aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby podľa § 32 ods. 6,

ods. 8 zákona o vodách, súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Keďže žalobca žalobu v časti o zaplatenie 246,70 eur v priebehu konania vzal späť a žalovaný s čiastočným späťvzatím súhlasil, súd postupujúc podľa § 96 ods. 1, ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.), konanie v tejto časti zastavil.

Pokiaľ ide o trovy konania, o týchto súd v zamietajúcej časti rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a v zastavujúcej časti podľa § 146 ods. 2, veta prvá O. s. p. a úspešnému žalovanému priznal právo na ich náhradu v sume 1 731,20 eur.

Na odvolanie žalobcu proti výroku rozsudku prvostupňového súdu, ktorým bola žaloba zamietnutá, Krajský súd v Nitre ako súd odvolací, prejednávúc vec v neprítomnosti žalobcu v súlade s ust. § 101 ods. 2 O. s. p., svojím rozsudkom zo dňa 12. 01. 2012, č. k. 26Cob/89/2011-296, rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, ods. 2 O. s. p. potvrdil. Odvolací súd sa s odôvodnením napadnutého rozsudku v celom rozsahu stotožnil a na zdôraznenie jeho správnosti opätovne poukázal na znenie ust. § 32 ods. 6 vodného zákona, z ktorého prvého súvetia je možné okrem iného zistiť, kedy oprávnenej osobe vzniká právo na to, aby mu bola náhrada majetkovej ujmy povinnou osobou poskytnutá. Toto právo nevzniká automaticky, ale až na základe žiadosti oprávnenej osoby, uplatnenej u povinnej osoby, ktorá je potom náhradu majetkovej ujmy oprávnenej osobe na základe jej žiadosti povinná poskytnúť. Odvolací súd zdôraznil, že takýto záver je podporený aj logickým výkladom § 32 ods. 6 vodného zákona v kontexte i jeho nasledujúcich dvoch súvetí, upravujúcich ďalší postup po podaní žiadosti, ktorej náležitosti taxatívny spôsobom vymedzuje nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 438/2005 Z. z., konkrétne jeho ust. § 1 ods. 1 písm. a/ až d/. Uviedol tiež, že z hľadiska určenia výšky majetkovej ujmy je preferované uzavretie dohody medzi oprávnenou osobou a osobou povinnou.

Odvolací súd ďalej skonštatoval, že právo na poskytnutie náhrady majetkovej ujmy za preukázané obmedzenie užívania pozemkov v ochranných pásmach V. zdrojov patrí oprávnenej osobe v zmysle § 32 ods. 6 vodného zákona až podaním kvalifikovanej žiadosti u povinnej osoby. Vo vzťahu k písomnej forme tejto žiadosti odvolací súd síce súhlasil s tvrdením žalobcu o tom, že zákon písomnú formu žiadosti nepredpisuje, vzápätí však zdôraznil, že podanie žiadosti, ktorá má obsahovať všetky náležitosti uvedené v § 1 ods. 1 písm. a/ až d/ nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 438/2005 Z. z., vo forme ústnej, je

z praktického hľadiska takmer nemožné. Vzhľadom na množstvo predpísaných a obsahových náležitostí, podanie žiadosti v ústnej forme dostáva žiadateľa do dôkazne mimoriadne komplikovanej situácie. Uviedol, že za písomnú žiadosť nemožno považovať písomnú žiadosť žalobcu o uzavretie dohody o náhrade majetkovej ujmy zo dňa 18. 11. 2009, ktorá navyše zjavne neobsahuje náležitosti predpísané ust. § 1 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 438/2005 Z. z.. Odvolací súd tak totožne so záverom prvostupňového súdu mal za to, že žalobca podanie takejto žiadosti u žalovaného, navyše v písomnej forme nepreukázal, a teda v tomto smere neunesol dôkazné bremeno. K problematike náležitostí žiadosti odvolací súd doplnil, že žiadosť mala byť u žalovaného podaná už vrátane všetkých príloh, požadovaných v § 1 ods. 2 vyššie citovaného vládneho nariadenia. V závere svojho odôvodnenia odvolací súd, stotožniac sa so záverom súdu prvého stupňa, zastal názor, že právo na poskytnutie náhrady majetkovej ujmy žalobcovi nevzniklo a v predmetnom súdnom spore nie je aktívne legitimovanou osobou.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. a v konaní úspešnému žalovanému priznal náhradu trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu a účasť na pojednávaní pred odvolacím súdom) v sume 368,03 eur.

Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 28. 03. 2012.

Proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca (ďalej tiež ako dovolateľ) a navrhol, aby dovolací súd rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 12. 01. 2012, č. k. 26Cob/89/2011-296 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podanie dovolania žalobca odôvodnil dovolacím dôvodom podľa § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p., teda že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, konkrétne k vade uvedenej v písm. f/ (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom) a súčasne namietol aj nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, i keď žalobca dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. výslovne neoznačil. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. žalobca dovolaciemu súdu vytkol, že v napadnutom rozsudku celkom zrejme uvádza nesprávne znenie ustanovenia § 32 ods. 6 vodného zákona, zavedené až novelou tohto zákona č. 134/2010 Z. z., účinnou od 01. 06. 2010, teda až po vzniku a uplatnení majetkovej ujmy žalobcu v predmetnom konaní. Uvedená konštatácia sa týka odkazu 45a/ za termínom „žiadosť“, a to na ustanovenie

§ 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 438/2005 Z. z.. Vyjadril názor, že novela vodného zákona bola prijatá zjavne za účelom paralyzovania možnosti uplatňovania majetkových újm zo strany oprávnených subjektov do budúcnosti.

Žalobca ďalej namietol záver odvolacieho súdu o nutnosti podania žiadosti v zmysle § 32 ods. 6 vodného zákona ako predpokladu vzniku práva oprávnenej osoby na poskytnutie náhrady majetkovej ujmy povinnou osobou. Má za to, že ak by bol vznik majetkovej ujmy viazaný na podanie žiadosti so všetkými náležitosťami a prílohami v zmysle § 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 438/2005 Z. z., vrátane znaleckého posudku v zmysle § 1 ods. 2 písm. i/ citovaného nariadenia vlády, bolo by tvrdenie o potrebe vypracovania znaleckého posudku až v prípade nedosiahnutia dohody o úhrade majetkovej ujmy absurdné a zjavne nelogické, pretože tento už bol nielen vypracovaný, ale aj predložený spolu so žiadosťou. Súčasne žalobca vyslovil názor, že ak právo na náhradu majetkovej ujmy vzniká až na základe podania žiadosti u povinnej osoby spolu so všetkými prílohami uvedenými v § 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 438/2005 Z. z., mal súd konanie v predmetnej veci ako predčasne iniciované zastaviť. Tým, že súd vec meritórne prejednal, odňal žalobcovi možnosť opätovne si uplatniť rovnaký nárok na náhradu majetkovej ujmy na rok 2005, a to pre prekážku právoplatne rozhodnutej veci.

Žalobca v ďalšej časti dovolania namietol, že odvolací súd sa vôbec nevysporiadal s dôvodmi jeho odvolania. Odvolaciemu súdu vytkol, že tým, že mu neumožnil namietat správnosť iného právneho záveru (odlišného od záveru súdu prvého stupňa), na ktorom nečakane založil svoje rozhodnutie, odňal mu možnosť konať pred súdom. Porušením právnych noriem v dôsledku svojvôle a nesprávnej interpretácie (nerešpektujúc kogentnú normu), odvolací súd nielenže neprávne právne posúdil problematiku majetkovej ujmy, náhrady ktorej sa žalobca svojou žalobou od žalovaného domáhal (a v tejto súvislosti vyslovil aj celkom zjavne nesprávny právny záver, majúci za následok právoplatné zamietnutie žaloby), ale tento aj nedostatočne odôvodnil, v dôsledku ktorej skutočnosti je rozsudok odvolacieho súdu arbitrárny a celkom nepreskúmateľný, v rozpore s príslušnými článkami Ústavy Slovenskej republiky, Listiny základných práv a slobôd a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, zaručujúcimi právo na spravodlivý súdny proces, vrátane práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1, veta druhá O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa. Dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, preto je potrebné ho podľa § 243b ods. 5, veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietnuť.

Podľa § 243b ods. 5, veta prvá O. s. p., ustanovenia § 218 ods. 1, § 224 ods. 1, § 225 a § 226 platia pre konanie na dovolacom súde obdobne.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O. s. p.) alebo rozsudok odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu, vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.), alebo rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

Dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu znaky vyššie uvedených rozhodnutí nemá. V prejednávanej veci odvolací súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Nitra ako súdu prvého stupňa, pričom však vo výrokovej časti prípustnosť dovolania nevyslovil. Vzhľadom na uvedené je nepochybné, že dovolanie žalobcu v zmysle ustanovení § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. prípustné nie je.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu, uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania, smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd, vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia, majúcich za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia. Ak je totiž konanie postihnuté niektorou z väd, vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O. s. p. vylúčené.

Dovolateľ vo svojom dovolaní namietol vadu konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., v zmysle ktorého dovolanie je prípustné, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Dôvodom, zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., je vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. zakladá okrem iného aj žalobcom namietaná nepreskúmateľnosť súdneho rozhodnutia z dôvodu absencie jej riadneho odôvodnenia, ktorú však dovolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ako aj konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, nezistil.

Z obsahu spisu vyplýva, že Okresný súd Nitra ako súd prvého stupňa rozsudkom zo dňa 21. 02. 2011, č. k. 23Cb/179/2009-239 konanie o zaplatenie sumy 246,70 eur zastavil a vo zvyšku žalobu zamietol. Na odvolanie žalobcu (č. l. 247-259) Krajský súd v Nitre rozsudkom zo dňa 12. 01. 2012, č. k. 26Cob/89/2011-296, rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, ods. 2 O. s. p. potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1, ods. 2 O. s. p., v znení platnom a účinnom v čase rozhodovania odvolacieho súdu, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Niet žiadnych pochybností o tom, že odvolací súd postupoval v súlade s citovaným ustanovením, keď okrem skonštatovania správnosti prvostupňového rozhodnutia sa osobitne vyjadril k otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, skúmajúc jeho nárok na náhradu majetkovej ujmy v zmysle ust. § 32 ods. 6 vodného zákona. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia rešpektuje ust. § 157 ods. 2 O. s. p., ktoré sa v plnej miere uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O. s. p.). Na rozdiel od prvostupňového rozhodnutia, odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Aj napriek vyššie ustanoveným možnostiam je rozhodnutie odvolacieho súdu náležite odôvodnené, do svojho odôvodnenia pojal kľúčové argumenty, na základe ktorých rozhodnutie Okresného súdu Nitra potvrdil a z tohto dôvodu je odôvodnenie napadnutého rozhodnutia ústavne akceptovateľné. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací právne relevantným spôsobom vyložil príslušné ustanovenia vodného zákona vo vzťahu k nariadeniu vlády Slovenskej republiky č. 438/2005 Z. z. o podrobnostiach obsahu žiadosti o úhradu náhrady za obmedzenie bežného obhospodarovania pozemku a o spôsobe výpočtu náhrady v znení neskorších predpisov.

Na základe uvedeného je dovolací súd toho názoru, že odvolací súd pri odôvodnení svojho rozhodnutia postupoval v súlade s právnymi predpismi a žalobcovi neznemožnil uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Ďalej žalobca namietol nesprávnosť citácie ust. § 32 ods. 6 vodného zákona v znení účinnom od 01. 06. 2010, ktorý aplikoval na daný právny stav odvolací súd, teda až po vzniku a uplatnení majetkovej ujmy žalobcom v predmetnom konaní.

Podľa § 32 ods. 6 vodného zákona (v znení účinnom do 31. 05. 2010), za preukázané obmedzenie užívania pozemkov v ochranných pásmach V. zdrojov patrí vlastníkovi pozemkov náhrada majetkovej ujmy v primeranom a preukázateľnom rozsahu, ktorú je povinný poskytnúť na jeho žiadosť ten, kto odoberá vodu, alebo ten, kto žiada o povolenie na odber vody z V. zdroja; pri V. nádrži vlastník alebo stavebník vodnej stavby slúžiacej na vzdúvanie vody vo V. nádrži. Majetkovú ujmu možno uhradiť na základe dohody o určení výšky za ročné, prípadne dlhšie obdobie alebo dohody o jednorazovej náhrade. Ak sa nedosiahne dohoda, výška majetkovej ujmy sa určí na základe znaleckého posudku podľa osobitného predpisu.⁴⁶⁾ Pozemky v ochrannom pásme I. stupňa možno vo verejnom záujme vyvlastniť.³⁷⁾

Podľa § 32 ods. 6 vodného zákona (v znení účinnom od 01. 06. 2010, za preukázané obmedzenie užívania pozemkov v ochranných pásmach V. zdrojov patrí vlastníkovi pozemkov náhrada majetkovej ujmy v primeranom a preukázateľnom rozsahu, ktorú je povinný poskytnúť na jeho žiadosť **45a)** ten, kto odoberá vodu, alebo ten, kto žiada o povolenie na odber vody z V. zdroja; pri V. nádrži vlastník alebo stavebník vodnej stavby, slúžiacej na vzdúvanie vody vo V. nádrži. Majetkovú ujmu možno uhradiť na základe dohody o určení výšky za ročné, prípadne dlhšie obdobie alebo dohody o jednorazovej náhrade. Ak sa nedosiahne dohoda, výška majetkovej ujmy sa určí na základe znaleckého posudku podľa osobitného predpisu.⁴⁶⁾ Pozemky v ochrannom pásme I. stupňa možno vo verejnom záujme vyvlastniť.³⁷⁾

Je potrebné súhlasiť s tvrdením dovolateľa, že vyššie citované znenie § 32 ods. 6 bolo do vodného zákona skutočne zavedené zákonom č. 134/2010 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa vodný zákon a ktorý nadobudol účinnosť dňa 01. 06. 2010. Vo vzťahu k dotknutému ustanoveniu sa zmena konkrétne týkala tej skutočnosti, že nad slovo „žiadosť“ bol umiestnený **odkaz 45a** s tým, že poznámka pod čiarou k tomuto odkazu znie: „45a) § 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 438/2005 Z. z. o podrobnostiach obsahu žiadosti o úhradu za obmedzenie bežného obhospodarovania pozemku a o spôsobe výpočtu náhrady.“. Nemožno však dať za pravdu dovolateľovi, že použitím citovaného ustanovenia v uvedenom znení „nečakane“ dospel k inému právnomu záveru, než súd prvého stupňa.

Vo všeobecnosti je potrebné upriamiť pozornosť na skutočnosť, že tzv. odkazujúce právne normy patria k osobitným druhom právnych noriem, pričom vždy odkazujú na už

platný, konkrétne určený normatívny právny akt alebo na konkrétne určenú právnu normu, nachádzajúcu sa buď v tom istom právnom predpise (tzv. vnútorný odkaz), alebo aj v inom právnom predpise (tzv. vonkajší odkaz).

V prejednávanej veci Krajský súd v Nitre ako súd odvolací síce citoval ustanovenie vodného zákona, ktoré nadobudlo účinnosť dňa 01. 06. 2010, teda po tom, ako si žalobca uplatnil majetkovú ujmu na súde (02. 02. 2009), avšak citované ustanovenie odkazuje na normu platnú nielen v čase podania žalobného návrhu, ale už aj v čase, keď žalobca vystavil faktúru č. 1407024, a to dňa 21. 05. 2007 na celkovú sumu 86 866,-- Sk (2 883,42 eur), so splatnosťou dňa 31. 05. 2007 (č. l. 20) tak, ako to správne poznamenal vo svojom rozhodnutí už súd prvého stupňa. Nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 438/2005 Z. z. totiž nadobudlo účinnosť dňa 01. 10. 2005, a keď odvolací súd aj použil ustanovenie vodného zákona účinné od 01. 06. 2010, použil len odkaz pod čiarou na normu platnú a účinnú v relevantnom období, vzťahujúcu sa na prejednávanú právnu vec. Neaplikoval žiaden iný, resp. nový právny predpis, použitím ktorého by účastníkov konania postavil pred nečakané, resp. prekvapivé rozhodnutie, obsahujúce nové, resp. iné právne skutočnosti, ktoré by neposudzoval už súd prvého stupňa.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti dovolací súd konštatuje, že postup odvolacieho súdu bol zákonný a žalobcovi nebola odňatá možnosť konať pred súdom.

Pokiaľ dovolateľ namieta, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, je potrebné uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) je síce prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia. V prejednávanej veci by uvedený dovolací dôvod bolo možné úspešne použiť, len ak by prípustnosť dovolania vyplývala z § 238 ods. 3 O. s. p., v posudzovanom prípade však odvolací súd vo výroku svojho rozsudku prípustnosť dovolania nevyslovil.

Keďže v danom prípade dovolanie žalobcu proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné a vada, uvedená v § 237 písm. f/ O. s. p. (ani žiadna iná procesná vada v zmysle citovaného ustanovenia) zistená nebola, Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 5, veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ako neprípustné odmietol.

So zreteľom na odmietnutie dovolania pre jeho neprípustnosť, nezaoberal sa dovolací súd otázkou vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 243b ods. 5, veta prvá O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný, preto by mal právo na náhradu trov konania. Keďže mu však trovy v dovolacom konaní nevznikli, dovolací súd mu náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 12. 05. 2011).

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 31. augusta 2012

JUDr. Alena Priecelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová